Mizah

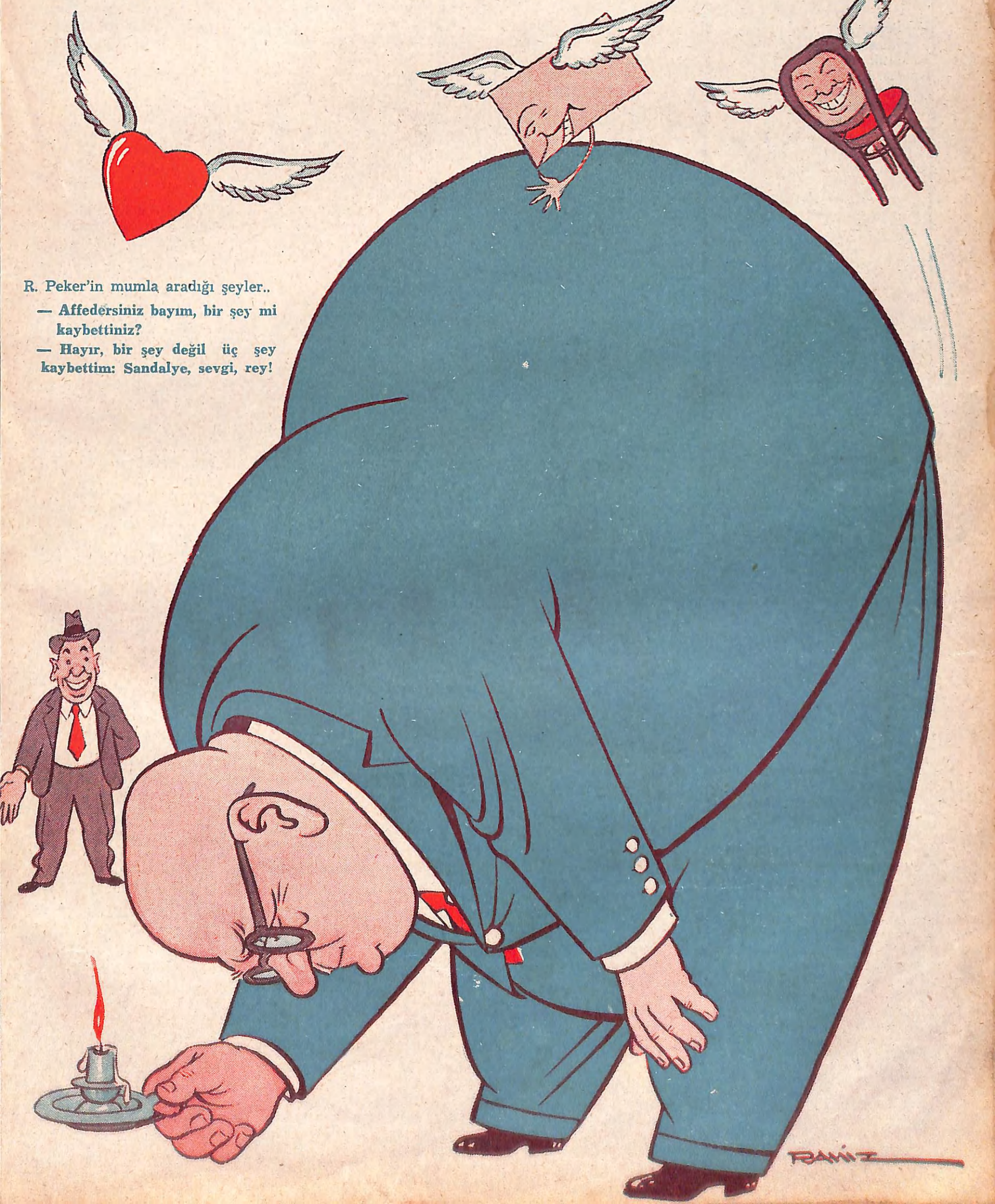

R. Peker'in mumla aradığı şeyler..

— **Affedersiniz bayım, bir şey mi kaybettiniz?**

— **Hayır, bir şey değil üç şey kaybettim: Sandalye, sevgi, rey!**

FIKRALAR

Aşkın dili

İki sevgili karşı karşıya oturmuşlardı. Delikanlı, romantik mevzulardan açmış, şiirlerden parçalar okuyor, meşhur ediplerin aşka dair vecizelerini anlatıyordu.

Bir aralık:

— Meselâ, dedi, bir şair, öpüşmenin sevişenler arasında bir nevi konuşma olduğunu söyler.

O zaman kız, saatlardanberi konuşmadıkları için canı sıkılmış gibi:

— Aman sen de, dedi. Ne sükûtî şeysin ayol!

Uykusuz geceler

Delikanlı âşık olmuş, kızı delicesine seviyordu. Bir gün sevgilisine dert yandı:

— Daima seni düşünüyorum... Bir türlü aklımdan çıkmıyorsun... Senin yüzünden geceleri gözüme uyku girmiyor... Sabaha kadar uyuyamıyorum... Ne olur, derhal evlenelim...

Kız, sordu:

— Peki, sonra?...

Delikanlı cevap verdi:

— Sonra, hiç... Sabaha kadar bol bol uyurum... Uykusuzluk canıma tak dedi çünkü...

Teessür

Kadına, kocasının öldüğünü haber vermeğe gitmişti. Sofra başında tek başına yemek yemekle meşgul bir halde buldu. Uzun bir mukaddimeden sonra:

— ... Nihayet, maalesef, kurtarmak kabil olmadı... Sizi dul bırakarak aramızdan ayrıldı, diye anlattı.

Kadın hiç sesini çıkarmamış, çorbasını içmeğe devam etmişti.

Adam:

— Anlamadınız galiba, dedi. Yoksa müteessir olmadınız mı?

Kadın cevap verdi:

— Anladım, dedi. Hele şu çorbamı bitireyim, ne kadar müteessir olduğumu görürsünüz!

Değil mi ya!

Eski futbolculardan Kadıköyün meşhur diş doktoru Bedri Gürsoyun, dişlerini tedavi ettiği bir sayın bayan, bir arkadaşiyle karşılaştı. Konuşmağa başladılar:

— Nereden geliyorsun?

— Dişçiden...

Suali soran gülümsedi:

— Yine mi dişçiden? dedi. Her gün oraya taşınıyorsun. Yoksa ona âşık mı oldun?

Arkadaşı da gülümsedi:

— Âşık değilim ama, dedi. Sözleri pek hoşuma gidiyor...

Suali soran şaşırmıştı:

— Ya !dedi. Öyle mi? ne diyor?

— Ne zaman gitsem, hemen: «Ağzınızı açınız!» diyor. Kocamın: «Ağzını kapa!» demesinden o kadar bıktım ki; dişçimi görmeden yapamıyorum!

Felâket

Yeni C. H. P. genel başkan vekili Hilmi Uran, hususî hayatında pek neşeli bir zattır. Nükte fırsatını katiyen kaçırmaz.

Birgün kendisini ziyarete eskiden tanıdığı birisi gelmişti. Durmadan konuşuyor, her şeyden şikâyet ediyor, talihin bir gün olsun kendisine gülmediğini, küçüklüğündenberi sefalet çektiğini anlatıyordu. Bu arada bir de misal vermek istedi:

— O kadar talihsizim ki, dedi. Annem bana gebeyken babam onu bırakmış, kaçmış..

Hilmi Uran:

— Ya, öyle mi? dedi. Hayret doğrusu. Demek başına gelecek felâketi çok evvelden anlamış ha!

Daha şimdiden

Kızı yerinde bir kadınla evlenmişti. Kendisi karısını ne kadar seviyorsa, karısının da onu o kadar sevdiğine inanıyordu. Fakat bir endişesi vardı. Ya ileride...

Bir akşam bu bahsi açarak:

— Yavrum, dedi. Bana doğrusunu söyle: İhtiyarladığım ve kuvvetten düştüğüm zaman da beni sevecek misin?

Genç kadın cevap verdi:

— Seviyorum ,kocacığım...

Mirasyedi

Üstat Hüseyin Cahit Yalçının evinde toplanmışlar, ilmî bahisler üzerinde tatlı tatlı konuşuyorlardı. Bu arada babadan evlâda geçen huylar ve hususiyetler meselesi açıldı. Herkes aklına geleni söylüyor, müşahedelerini anlatıyordu. Hattâ aralarında sözlerine mutlaka inandırmak için yemin edenler bile vardı.

Hüseyin Cahit Yalçın, bütün bu tartışmaları dudaklarında hafif bir tebessümle dinliyordu. Onun hiç söze karışmadığını gören münakaşacılardan biri:

— Üstat, dedi, siz ne dersiniz?

Tezini müdafaa edenlerden birini işaret etti ve sözüne devam etti:

— Bakınız bu, veraset kanununu müdafaa ediyor ve verasete inandığını söylüyor.

Hüseyin Cahit Yalçın:

— Tabiî, dedi, nasıl inanmasın? O, bütün servetini bu kanuna borçlu!

Hava değişince...

Uzun müddet beraber gezmişler, tozmuşlardı. Fakat nihayet ayrılma saati gelip çatmıştı. Erkek:

— Ne yapayım! diyordu. O kadar gayret ettim, fakat seni bir türlü tamamiyle sevemedim. Bilmiyorum: Sevmek nedir, hâlâ öğrenemedim galiba...

Kız boynunu büktü:

— Yazık! dedi. Hakikaten yazık. Çünkü bugün telgraf aldım: Amcam ölmüş. Bana bir kaç yüz bin lira miras bırakmış. Bu para ile...

Delikanlı, onu hiç duymamış gibi davranarak devam etti:

— Maamafih, bir ders daha alsam sevmesini öğreneceğime eminim...

Enayi

Bayındır Yıldız yağ fabrikaları sahibi Yahya Kerime hasisliğiyle tanınmış bir ahbabı geldi, sevinç içindeydi:

— Bir oğlum dünyaya geldi, dedi. Görme ne cici, ne şeker bir şey...

Yahya Kerim, gözlerini hayretle açtı:

— Nasıl olur? dedi. Sakın bu çocuk başkasının olmasın?

Arkadaşı fena halde bozuldu, yüzü kıpkırmızı oldu, kırık bir ifadeyle:

— Neden? dedi. Bu şüphenin sebebi ne? Bildiğin bir şey mi var?

Yahya Kerim, hiç renk vermedi:

— Bildiğim bir şey yok, dedi. Yalnız, geçenlerde: «doktorun söylediğine göre, dört ay sonra bir çocuğum olacak.» demiştin. Halbuki aradan iki ay geçti. Şayet çocuk senin olsa, annesinin karnında bedavadan beslenmeyi bırakır da iki ay evvel dünyaya gelir miydi?!

DİKKAT

Sayın okuyucularından hiç bir mecmuanın görmediği teveccühe mazhar olan (Mizah) çok büyük fedakârlıklara katlanarak sene başından itibaren bu teveccühlere büyük bir sürprizle teşekkür edecegtir.

(Mizah) rekabet kabul etmez güzelliği, zenginliği ve kalite üstünlüğü ile daima biricik mecmua olarak sevilecektir.

Yılbaşını bekleyiniz.

Sayı: 75 — Cilt: 3 Fiatı 25 kuruş 12 Aralık 1947

Mizah

Sahibi: RAMİZ GÖKÇE
ABONE:
Seneliği 1250 kuruş, altı aylığı yoktur.

Posta Kutusu: 255
İdarehanesi: İstanbul, Babıâli Caddesi, Vilâyet Konağı yanı, No. 10
Telefon: 20715

★ CUMA GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK TARAFSIZ MEMLEKET MECMUASI ★

BAŞ KÖŞEDEN

İsabetsiz Kararlar

Bektaşi bir ahbabına misafir gitmiş. Akşamüstü demlenmişler, konuşmuşlar, gülüşmüşler, nihayet yatma saati gelmiş.

Bektaşi, misafir, ya. Evin en güzel odasını ona ayırmışlar, pufla gibi yataklar sermişler ve erenlere:

— Allah rahatlık versin!

Demişler, çekilmişler. O da soyunmuş, dökünmüş, yatağa girmiş, içkinin tesiriyle ilk hamlede derin bir uykuya dalmış. Gece yarısına doğru, bektaşi, bücudunun alev alev yandığını hissetmiş; gözlerini açmış, bilhassa ensesi berbat. El atmış, parmaklarının altında bir şeyin ezildiğini anlamış, belli ki: tahta kurusu. O, ezilen nesnenin mahiyetini yüzde yüz anlamak için parmağını burnuna götürmüş, puuuf. Midesi allak, bullak olan bektaşi, çenesini açmış:

— Yarabbi, demiş. Şu mahlûku yaratırken bir defa olsun koklamadın mı?

Birleşmiş Milletler Kurulu, şimdiye kadar yarım tedbirlerle idare etmeğe çalıştığı ve bu yarım tedbirlerin her iki tarafı da biraz daha gazaplandırmağa ve sinirlerini bozmağa yaradığı Filistin işinde, isabetsiz bir neticeye vardı: Filistinin Araplar ve Yahudiler arasında taksimini kararlaştırdı.

O kararında ısrar ededursun, Arap milletleri kılıçlarına sarıldılar bile. Bugün, aklı başındaki insanlar, bu olaylara bakıp, yeni bir Danzig meselesi karşısında bulunmaktan korkuyorlar.

Haklı olarak Birleşmiş Milletler Kuruluna sorabiliriz:

— Bu kararı verirken neticesini düşünmediniz mi?

Mizahçı

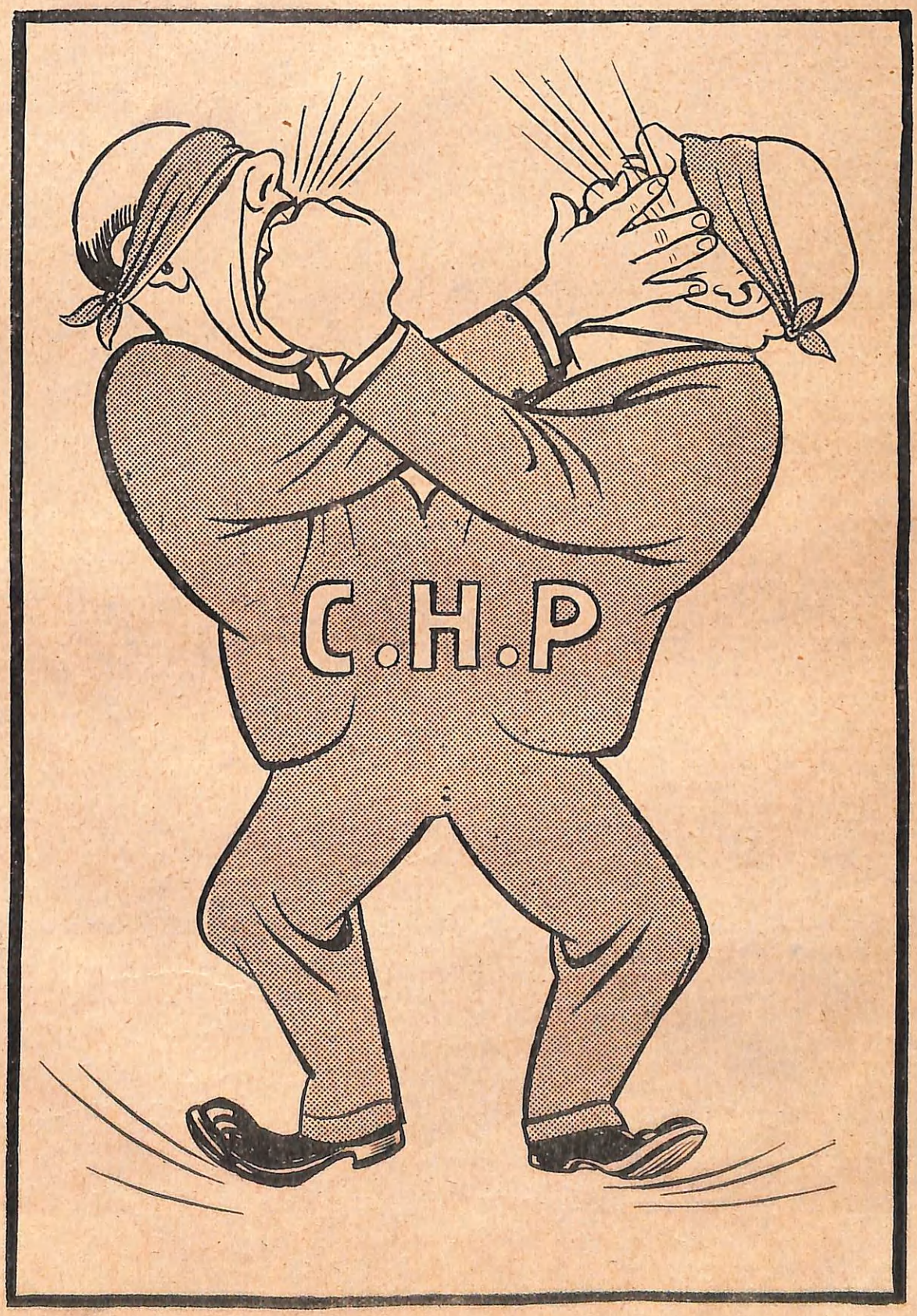

Halk Particiler birbirlerine hücum ediyorlar.

KÖR DÖĞÜŞÜ!

ZURNADA PEŞREV

Politika mesleği

Yazan:
Ertuğrul Şevket

Allah, şu Recep Pekerden razı olsun! Hani şu Dermason fasulyesi kahramanı, hani şu sabık sayın Başbakan, hani şu müfritlerin elebaşısı, hani şu Halk Partisinin eski bir numaralı gözdesi, hani şu şimdiki mürteci, hani şu eskiden (**Ulus**) gazetesinin birinci sahifelerinde methedile edile göklere çıkarılıp da şimdi yedi kat yerin dibine batırılan, hani şu 7 Eylûl kararlarının mucidi, hani şu C. H. Partisi tarafından demokrasi kalesi olarak halka prazante edilip de ayni Parti tarafından diktatörlüğü ilân buyurulan Recep Peker yok mu? İşte Allah ondan razı olsun.. Sayesinde bilmediğim, hiç bir kitapta okumadığım yeni, mühim bir şey öğrendim:

Meğer, politika da bir meslekmiş..

Meğer onun da kendine mahsus dili, edebiyatı varmış..

Hem öyle bir meslek ki : ehillerini her türlü kaza ve belâdan mükemmel bir surette koruyor.

Bence, âsabiyülmizaç olanlar, dilini tutamayıp sunturluyu basanlar bu mesleğe sülûk etmeli, onun dilini, onun edebiyatını öğrenmelidirler. Bu gibi kimseler, ancak bu sayede rahat, huzur yüzü görebilirler, mahkemelere gidip sürüm sürüm sürünmekten kurtulabilirler. Çünkü, politika mesleğinde küfürün dik âlâsı ediliyor da, insan, cezaya çarpılmaktan yakasını kurtarabiliyor.

Eskiden baş üstünde yeri, şimdi de tüüüü kaka olan Recep Pekere, Partinin dili (Ulus) gazetesinde meşhur hürriyet şalcılarımızdan Nihat Erim, edeb-ü erkâniyle ağız dolusu küfür ve hakaret savuruyor amma, doğrusu okuyanın da, hakarete maruz kalanın da ağzının suyunu akıtacak bir politika mehareti, inceliği gösteriyor.

Zaman olur ki hayali cihan değer

Fehvasınca, onun iktidardaki haşmetlû, kudretlû, azametlû günlerinden bahsediyor, Devlet Reisiyle taban tabana zıt kanaatlere sahip bulunduğu, aralarının hiç de iyi olmadığı halde Grup içtimaında kürsüye saldırarak:

— Devlet Reisiyle aramda hiç bir anlaşmazlık yoktur. demek suretiyle itimat reyi koparmış olduğunu yazıyor ve:

«Bay Peker, B. M. M. önünde politikasını açıkça müdafaa vaziyetine düşmemek için her türlü usul inceliklerini kullanmak istemiştir.»

Diyor.

Ne buyrulur bu **usul incelikleri** kelimelerine? Siz, ben, şu, bu olsak böyle bir insana:

— Yalancı!

Der, ondan sonra da mahkeme mahkeme, hapishane hapishane sürter, sürünür doğru sözlüğümüzün cezasını acı acı çekeriz. Halbuki; politika mesleğini, politika edebiyatını öğrensek, panzehir bulmuş gibi olur, istediğimize beğendiğimiz küfrü savururuz da ne burnumuz kanar, ne de:

— Gözünün üzerinde kaşın var..

Diyen bulunur.

Doğrusu, eski mayalı kalemşörlerden Falih Rıfkı Atay bile bu kadarını bilemez, böyle mahir davranamaz, bu inceliklere akıl erdiremezdi.

Aferin şu şalcı Nihat Erim'e... Meşhur sözde olduğu gibi, boynuz kulaktan sonra çıkarmış amma, kulağı geçermiş!

— Gayri köylünün derdiyle de uğraşacaklarmış..
— Hele bak, hani köylünün derdi yohtu!

Kurultayın ardından

Kurultay son ümîdi götürdü seller gibi,
Meydana çıktı hırslar çürük temeller gibi.

★

Altısında içinden geçirdiği şeyleri
Yedincide haykırıp durdu gazeller gibi.

★

Bin dokuz yüz ellide buluşmak üzre tekrar
Delegeler söz verdi nazlı güzeller gibi.

★

Lâkin o vakte kadar bu muhabbet kalır mı?
Yoksa gider mi, bilmem, giden emeller gibi?

★

Değer devlet düşkünü desem Halk Partisine:
Yeler durur devletin yerinde yeller gibi.

★

Ekseriyet tâbîri bir lâfz-ı îtibârî:
Galibâ bir tânesi ona bedeller gibi!

★

Üç beş isimle geçti yirmi beş yıllık ömrü,
Yâni, kör değneğini belleyip eller gibi.

★

Bugün ayni isimler tekrar edilmektedir,
Söylenip eskitilmiş darb-ı meseller gibi.

★

Hemen bir raf tedârik ederek bir müzede
Sıralasak hepsini yarım heykeller gibi!

★

Onlar yerinde râhat ederken gayret etsek
Biraz da başkasının nâmını beller gibi..

★

Bu ne iştir ki köylü tuza ekmek banarken,
Ziyafetler verilir bezm-i ezeller gibi?

★

Efendimiz köylüler bağrı yanık gezer de,
Bendesini yaşatır tıpkı Rokfeller gibi!

★

Samanlığı seyranlık eder de kendileri,
Kâşâneler kurdurur sonra oteller gibi!

★

Böyle efendilere nasıl can kurban olmaz?
Canımızı vücûda onlar teyeller gibi...

★

Deli Ozan usandı tek sakız çiğnemekten;
Bakar eski adlara eski modeller gibi.

Deli Ozan

Falih Rıfkının başına gelenler..

Besle kargayı, oysun gözünü!

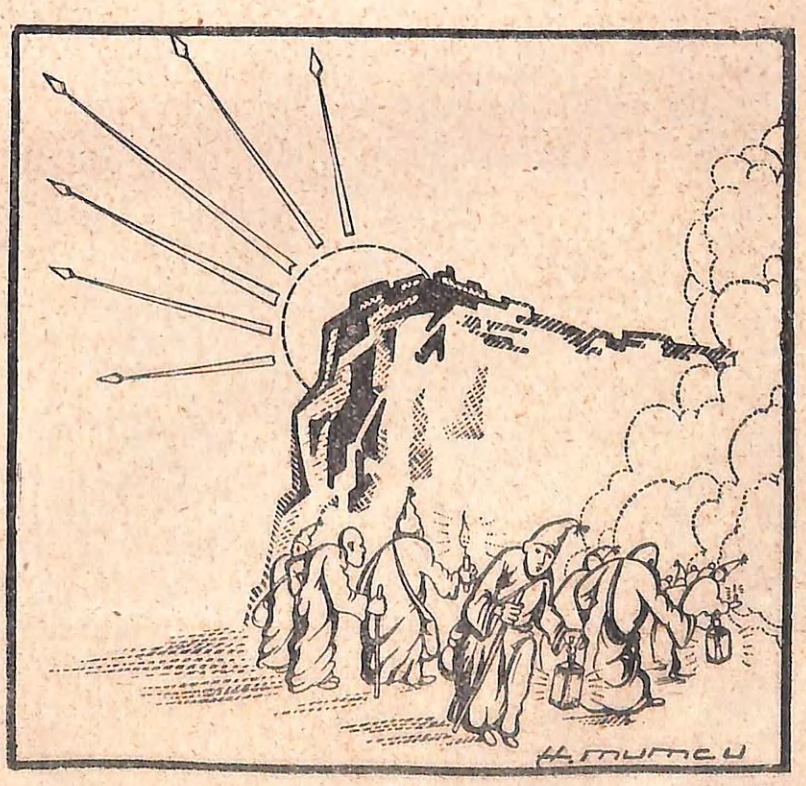

Particiler Kurultaydan sonra kendilerine çıkar yol arıyorlar....

Kısmetinde olanın

Yazan:
Hamdi Varoğlu

CENNETTE KÖŞK

Vaktiyle, Mudanyaya işleyen küçük vapurların şiddetle rekabete tutuştukları bir devir olmuş. Bilet ücretlerinde tenzilât yapıp birbirinden müşteri kapmağa başlamışlar, gitgide, iş öyle bir yarış haline gelmiş ki, Mudanyaya bedava seyahat imkânı belirmiş, hattâ bir de cabadan simit yemek şartiyle.

Son zamanlarda alıp yürüyen eşya piyankoları, o eski vapur kumpanyalarının dağıttığı cabadan simidi hatırlatıyor. Bir ev, iki ev derken, bankaların dağıtmağa başladığı evler dördü filân buldu. Rekabet arttıkça, duvar afişleriyle gazete ilânlarının meselâ şu şekilleri alması ihtimali var:

«Tasarruf sandığı hesabında beş bin lirası bulunanlara bankamız, İçerenköyünde, bağlı bahçeli bir köşk, Şişlide bir apartıman hediye edecek, ücreti tarafımızdan verilmek üzere bir ahçı, iki uşak, üç de orta hizmetçisi tayin edilecektir. Ayrıca, hurileri ve gılmanlariyle, Cennette de bir köşk hazırlatılmıştır. Ev sahibi olmak isterseniz vakit kaybetmeden bir tasarruf hesabı açınız.»

—o—

TAHTASIZ KÖY

Ormanı, yani ağacı bol bir bölgeden, gazeteye gönderilmiş bir şikâyet mektubu okudum. Şikâyet değil, feryat. Ölülerimizi gömmek için tabut yapacak tahta bulamıyoruz, diyor. Yıkıcı malı boyalı tahtadan tabut yapmağa mecbur olmuşlar.

Anlıyabildiğime göre bu tahtasızlığın sebebi kırtasiye cilikmiş. Ağaç kesmek için ruhsat alma muamelelerinde fazla çetrefillik yüzünden, âhiret yolculuğunun bu tek nakil vasıtasını tedarik etmek imkânsız hale gelmiş. Ağaç kesme ruhsatiyesi alınıncaya kadar biz ne yapalım? diye soran bu tahtasız köy halkına verilecek cevap yok. Tahtalı köye tıpış tıpış yürüyerek gidilemiyeceğine göre, dişlerini biraz daha sıkıp ölmemeğe baksınlar.

—o—

KUTLAMA TÖRENİ

Zonguldakta bir tören yapılmış. Töreni tertip eden, Maden Mühendisleri Cemiyeti. Kömür İşletmelerinin hükûmete geçtiği günün yıldönümünü kutlamışlar.

Onlar bunu kutlıyadursunlar, bir milletvekili de Zonguldakta, İstanbulun kömürsüzlük derdini tahkika gitmiş. Zonguldakta kömür stoku yok, diyor.

İstanbul halkına kömür miskalle dağıtılırken, kömürsüzlük yüzünden elektriklerimizin sönmesi, fabrikalarımızın durması tehlikesi yürekleri hâlâ titretirken, Mühendisler Cemiyetinin neyi kutladığını doğrusu anlıyamadım.

Allahın bol bol verdiği şu kömür servetini, göz göre toprağın altında bırakıp, beri yanda tören yapmak yumurtladığı bir tek yumurtayı marifet sanıp gıtgıdaklarile ortalığı velveleye veren tavuğun şirretliğini akla getiriyor.

Törenli kömürsüzlük yerine, kömürlü törensizlik daha iyi olacak galiba.

— Elindeki gazetede moda haberleri var mı?
— Var amma, işine yaramaz, dünkü gazete!

FIKRALAR

Felâket

Üstat Agâh Sırrıya iki arkadaşı misafir gelmişti. Dereden, tepeden konuşuluyordu. Biri, öteki arkadaşına:

— Geçen Pazar günü ne yaptın?

Diye sordu. O, cevap verdi:

— Hiç.. Bütün günü, karımla beraber evde sobanın başında geçirdik.

Suali soran derin bir iç geçirdi. O zaman Agâh Sırrı atıldı:

— Galiba, dedi. Geçen hafta aynı felâket sizin de başınıza geldi!

Karakter meselesi

Ankaranın ismi lâzım olmıyan meşhur simalarından biri, Şehir lokantası sahibi Karpiçe iki yüz lira kadar borçlanmıştı.

O gün, yine saat on bir buçukta lokantaya damladı. Henüz lokantada kimse olmadığı için bir kenara çekildi ve elindeki gazeteyi okumağa başladı. Bir aralık Karpiç yanına yaklaştı. Borçlu, dudaklarını büktü:

— Hayret, dedi, bu dünyada ne garip insanlar var. Gazetenin yazdığına göre, bir adam beş lira borcunu vermedi diye alacaklısı tarafından öldürülmüş...

Baba Karpiç:

— Demek, dedi. Ben de o adamın karakterinde yaratılsaydım, sizi şimdiye kadar iki yüz defa öldürmüş olacaktım!

Betarz-ı Kudema

KASİDE

Cânân ki bu gün hüsn ile meşhur-u cihandır
Var bir eşi derlerse sakın kanma, yalandır

Dîdar-ı dilârasına bakmakla doyulmaz
Hurşîd ile tev'em gibidir, pür lemeandır

Ey hame, sorarlarsa, bu kimdir, diye şâyet
Dersin ki: Bu nâdir güzelin ismi vatandır

Tam on yedi milyon ona etmekte perestiş
Düşmanlık edenler ise birkaç kakavandır

Âh, işte o nankörlere küsmüş de bu yüzden
Yoktur yüzünün güldüğü bir hayli zamandır

Hicran ile dolmuştur onun her yanı şimdi
Her subh-u mesâ duyduğu şey âh-u figandır

Cân almada bir yanda galâ, fakr-ü sefâlet
Bir yanda da meşhûd olan isrâf-u ziyandır

İhvân ile nisvan binerek gezmededir, bak
Beylik otolar sanki birer taht-ı revandır

Derlerse şu müfritler eğer hâdim-i mülküz
Aldanmayın aslâ bu da bir nev'i pilândır

Hep eylediler küpleri, çömlekleri imlâ
Dersem yaraşır her biri gûya (Ağahan) dır

Bir tânesi bak — eyliyerek on sene perhiz —
Milyonları cem'etmiş olan (Atıf İnan) dır

Duydum, yine bir şey demiş ammâ (Tiridoğlu)
(Vallahi yavan sözleri billâhi yavandır)

Göz atma beyânatına mîr-i (Recep) in hîç
Baştan başa zira odahi saçma sapandır

Korkun, ey (Otuzbeşler), aman (Hilmi Uran) dan
(Yahşî görünür sûreti ammâki yamandır)

Bir parça da bahsetmemek olmaz şu şehirden
Ziraki tamâmiyle bakımsız bir alandır

Görmez mi şu dükkânları bir gün belediyye
(Dağlıç) diye sattıkları hâlis (Karaman) dır

Herkes uyumuş, bir uyanık yok, bu ne haldir?
Gel, ey kalemim, bunları sen bâri uyandır

(Râsıd) denilen volkanı varken bu cihanın
(Fazıl) gibi şairlerin ahvâli dumandır.

Râsıd

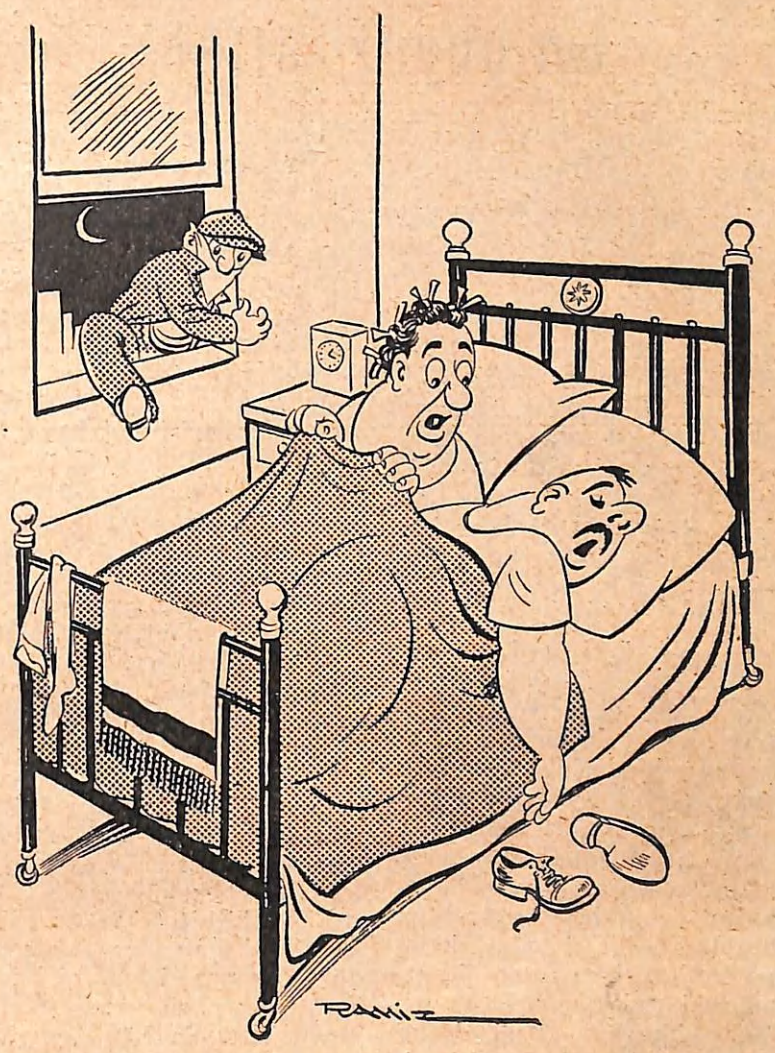

— Efendi, efendi.. Uyan, hırsız var.
— Aldırma, seni görünce korkar, kaçar!

— Nasıl, siz doktor değil misiniz? Boşuna soyundum demek?
— Doktorun apartımanı bu dairenin üst katındadır!

En büyük silâh

— Kadına karşı en büyük silâh nedir?

— Para?..

— Hayır!

— Süs, lüks?

— Hayır!

Şunu bilmece olmaktan çıkaralım: Kompliman... Sanki size bilmediğiniz bir şey öğrettim. Kadınsanız, bamtelinizi pekâlâ bilirsiniz. Erkekseniz ve şimdiye kadar bir kadına karşı bu silâhı kullanmadı iseniz aptalın en büyüğüsünüz. Kadın, bu bahiste kargaya benzer. Tilkinin karşısına geçip de:

— «Ah güzel kardeşim, senin ne tatlı sesin var.» demesile ağzını açıp peyniri düşüren karga ile kadın arasında bu noktada kıl kadar fark yoktur. Kadın üstelik ağzını değil, göğsünü de açar.

Aşkını ve hürriyetini evlenme salonunda mezada çıkarmamış serbest bir kadının hoşlandığı bir erkeğin komplimanları karşısında ürpermemesi imkânsızdır. Bu sihirli kuvvete hazinelerini teslim etmiyen kadını bir sinir doktoruna götürmeli. Çünkü duygularında mutlaka kontak vardır. Kadın, rayihasile, lezzetile, rengiyle, kokusu ve tazeliğiyle bir meyva ne ise, kendinin de erkek arzu ve iştahı karşısında tabiatın en şâhane yemişi olduğunu bilir. Onu istemesini bilirsen, kendini dudaklarınızın ateşinde eritmek üzere tereddütsüz uzatır.

Vaktiyle herifin biri işi gücü bırakmış, kadın avcılığına çıkmış. Önüne çıkan kadına:

— Aman efendim, sizin ne büyüleyici bir güzelliğiniz var. Ben sizin kadar cazibeli, sizin kadar nefîs, sizin kadar tatlı bir kadın görmedim.»

Diyerek kandırmış. Aşk pazarında çeşni merakına düşmuş olan bu kurnaz Don Juan'ın foyası çabuk meydana çıkmış. Aldatılan kadınlar birleşmişler, herifi dâva etmişler. Hâkim de ya hasedinden, yahut, kurbanlar arasında kendi kızı da bulunduğu için olacak gazaba gelmiş, ince eleyip sık dokumadan mahkûm etmiş. Fakat, ceza garip!

İdama mahkûm olan Don Juan, baştan çıkarılan kadınlar tarafından iğnelene iğnelene öldürülecek. Herifi yakalayıp bir meydana götürmüşler, intikam arzusiyle yanan dâvacı kadınları da toplamışlar, hepsinin eline çuvaldız gibi birer iğne vermişler. Mahkûmu çırçıplak soyduktan sonra işkenceli ölüm başlamadan son arzusunu sormuşlar. O da bir zamanlar vücudunun tellerinde aşkı terennüm eden sevgililerini birer birer süzmüş ve bağırmış:

— Bunların içinde en yaşlı ve en çirkini kim ise ilk iğneyi o batırsın!...

Bu söz, kuvvetli bir büyü gibi kadınları sarsmış ve iğneyi atan meydandan uzaklaşmış!...

Ya adamcağız yanılıp da:

— En güzeli evvelâ batırsın..» demiş olsaydı.

Zevzek

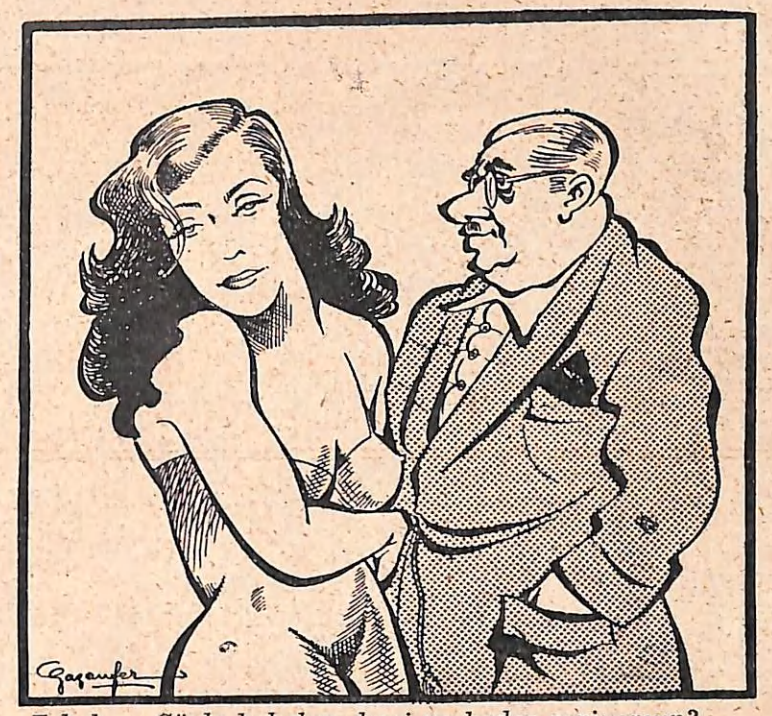

Erkek — Söyle bakalım, beni ne kadar seviyorsun?

Kadın — Bir iskarpinlik, amma istersen bir mantoluk da sevebilirim!

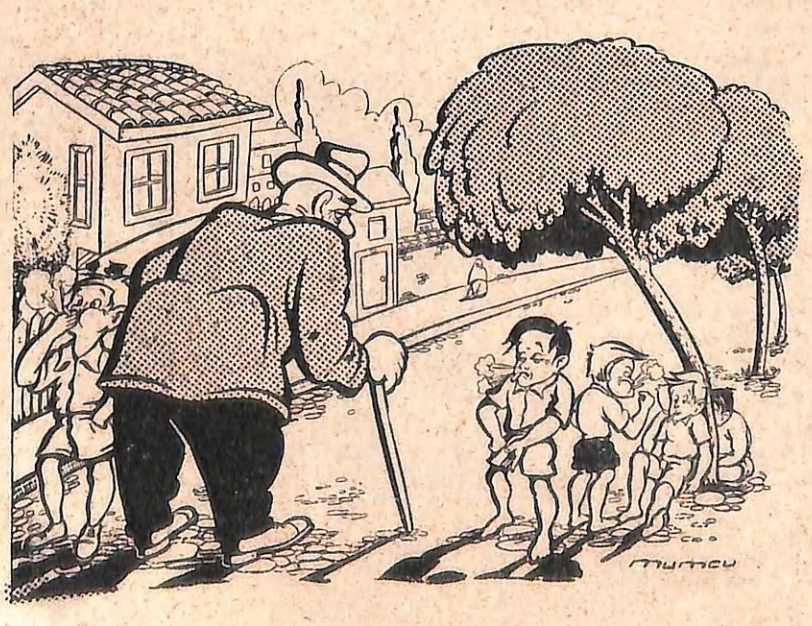

— Evlâdım yazık değil mi size; niye sigara içiyorsunuz?

— Ne yapalım amca, küçükken alışmışız bir kere!

Yeni darb'ı meseller

Bazı münevver kitabın içine o kadar bağlıdır ki, onunla kitabın kabına çıkılamaz.

***

Ciddiyet, suiistimal edilir korkusiyle neşemizi saklamamızdır.

***

Büyü mevcut olsa, büyücü kendisini büyücülükten kurtarır.

***

Cömert parayı, para da hasisi yer.

***

Kadın, istediklerinin de bir çoğunu «istemiyorum» şeklinde ifade eder.

***

Bir memleketteki sefihlerin adedi, o memlekettèki sefillerin adedine müsavidir.

***

İki şey insanı raydan çıkarır, pehriz ve oburluk.

***

Mektep, şahadetname matbaası değildir.

***

İçkiyi medenî bir şekilde kullanmayı yayacak bir cemiyet, içkiye düşman bir cemiyetten hayırlıdır.

***

Vecize büyük adamın saçmasına, saçma küçük adamın vecizesine verilen isimdir.

***

Tramvay raydan çıkmadıkça, kabahat tramvaya çarpandadır.

***

Bazı doktorlar hastahane koğuşlarını kuluçka tavuk, bazıları da kırlangıç gibi gezerler.

***

Fazla kıskançlık, karşı tarafı hatırına fazla getirmektir.

***

Terbiyeye çocuktan değil, büyükten başlamak gerektir.

***

Unutmak edemmiyet vermemektir.

Atâ

SALON

Satışa çıkarılır çıkarılmaz kapışılan bu harikulâde mecmua, sizi ayın 15 inde mestedecek bir sayı daha hazırlıyor.

Büyük şair Yahya Kemal nefîs bir şiir ve memleketin en büyük şöhretleri bu sayıya baha biçilmez güzellikte yazılar vermişlerdir.

Ayın 15 inci günü *SALON*'u almayı unutmayınız.

Çömezin Röportajları:

75

Meşhurlara darbı meseller

Çizen : RAMİZ

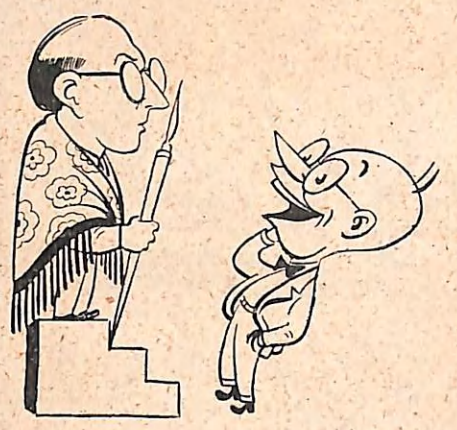

Nihat Erim'e:
Çömez — Sabreden derviş muradına ermiş!

Hilmi Uran'a:
Çömez — El için yanma nâra, yak çubuğunu bak safana!

Saracoğlu Şükrü'ye:
Çömez — Azacık aşım, kaygısız başım!

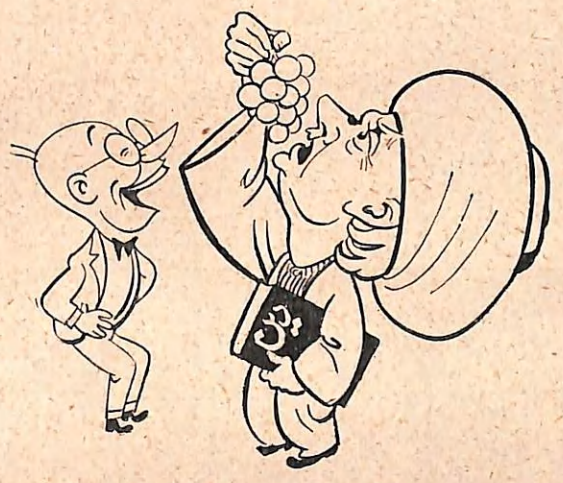

Hamdullah Suphi'ye:
Çömez — Halka verir talkını, kendi yutar salkımı!

Behçet Kemal Çağlar'a:
Çömez — Parayı alan düdüğü çalar!

Recep Peker'e:
Çömez — Keskin sirke küpüne zarardır!

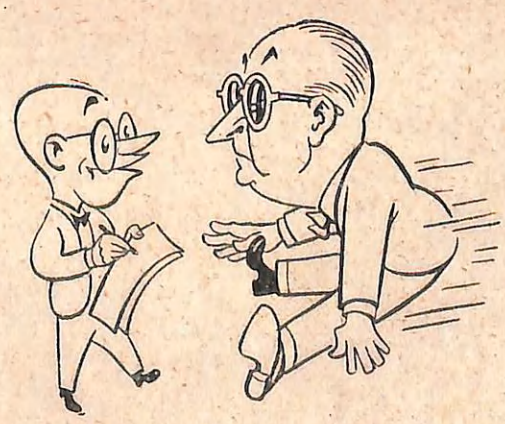

Celâl Bayar'a:
Çömez — Doğru söyliyeni dokuz köyden kovarlar!

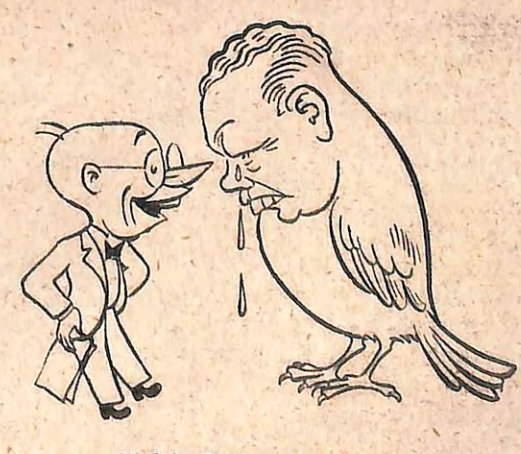

Falih Rıfkı Atay'a:
Çömez — Bülbülün çektiği dili belâsıdır!

Hikâye

Terbiye

Yazan: ÇALÇENE

Naci, süklüm püklüm evine giderken kızılca bir kıyametin kopacağını zannediyor, kalbi durmadan çarpıyor:

— Allahım, bu başıma gelenler nedir?

Diye söyleniyordu.

Kuyruğu fena halde kapana kısılmıştı. Tevile imkân yoktu; her zaman olduğu gibi sevgilisini Boğaziçinde bir otel odasına atmış, muhabbetin en civcivli ânında baskına uğramışlar, Ahlâk zabıtasının eline, sonra da gazetecilerin diline düşmüşler, adları sanlariyle teşhir edilmişlerdi.

Felâket büyüktü, korkunçtu. Karısı Refianın yüzüne nasıl bakacağını bilemiyor, kendi kendisine:

— Keşke, ölsem de kurtulsam!

Diye mırıldanıyordu.

Henüz, iki senelik evliydi. Refia genç, güzel, kocasına düşkün, mükemmel bir kadındı. Fakat Naci: «Bir çiçekle yaz olmaz!» demiş, daha evlendiklerinin birinci ayı, onu aldatmağa başlamıştı. İşi mükemmelen idare ediyor, hiç bir sızıltıya, şüphe uyandıracak hiç bir harekete meydan vermiyordu. Nereden aklına gelirdi ki: böyle Ahlâk zabıtasının eline düşsün ve gazetelere sermaye olsun... Hay Allah!

Kapıyı açan hizmetçinin yüzünde bile acayip bir mâna, tuhaf bir ayıplama edâsı seziliyordu.

— Dünyaya rezil oldum!

Diye düşünüyor, karısının ayaklarına bir an evvel kapanmak ve özür dilemek arzusiyle yanıyordu. Fakat Refia, yemek saatine kadar yatak odasından çıkmamış, Naci de onun yanına girmek cesaretini nefsinde bulamamıştı.

Hizmetçi sofrayı hazırladıktan sonra hanıma haber vermiş, o da ciddî bir yüzle her akşamki yerine oturmuştu..

Hiç bir şey konuşmuyorlar, lokmalar Nacinin boğazına birer kılçık gibi takılıp kalıyordu. Bir aralık:

— Refia..

Diye söze başlıyacak oldu, fakat karısı kat'î bir tavırla:

— Artık her şey bitmiştir, dedi. Konuşacak hiç bir şeyimiz kalmamıştır. Eğer hâlâ bu evde duruyorsam, o da yeni doğan oğlumun hatırı içindir.

Bu sözler, Naciye en müthiş tokatlardan daha ağır geldi ve başını önüne eğdi.

Yemek biter bitmez Refia ayağa kalktı ve hiç bir şey söylemeden yatak odalarına girdi.

Hizmetçi, masadan tabaklar alırken:

— Beyefendi, dedi. Hanımefendi, benim odanın yanındaki odayı size hazırlattı, artık bu akşamdan itibaren orada yatacakmışsınız.

* * *

Naci çıldıracaktı. Refia, kendisile hiç bir şey konuşmuyor, eskiden evine, çocuğuna ne kadar bağlıysa, şimdi de inadına sokaktan içeri girmiyordu. Eskiden biraz ihmal ettiği kılığını şimdi adamakıllı düzeltmişti. Saçları hemen hemen her gün berber elinden çıkmışa benziyor, harikulâde güzel boyanıyor, en güzel, en iç gıcıklayıcı kokuları kullanıyor, sabah erkenden sokağa fırlıyor, akşamları da kendisinden sonra, yemek saatinden biraz evvel eve geliyordu.

Evet, Naci çıldıracaktı. Bu ne demekti? Böyle açık hakaretlere ne kadar zaman tahammül edecekti? Herşeyden, her halinden anlaşılıyordu ki: Refia, dışarıda bir münasebet peyda etmiştir. Kendisinden intikam almak için her hangi bir erkeğin kucağına düşmüştür. Göz göre göre kendisine şey dedirtmek... Evet, çıldıracaktı.

Geceleri sabahlara kadar uyuyamıyor, biber gibi yanan gözlerini tavana dikiyor; kâh ayrılmaya, kâh Refiayı öldürmeye karar veriyor, ondan hesap sormak istiyor, sabah olunca da:

— Akşam ola, hayrola!

Diyor, fakat ne akşam hayır getiriyor, ne de kendisi kararlarından her hangi birisini tatbik edebiliyordu. Kıskançlık kurdu, onu delirtecek kadar beynine işlediği halde, Refia gün günden daha şıklaşıyor, güzelleşiyor ve yüzünde mes'ut insanların rahat hatları görünüyordu. Demek mes'uttu, demek sevgilisi onu saadete garkediyordu!

Bir gece yarısı, odasından dışarı çıkmış, Refianın odasından ışık sızdığını görmüştü. Aanahtar deliğinden içeri baktı: Refia tuvalet masasının başına geçmiş, bir şeyler yazıyordu. İçinden:

— Mutlaka sevgilisinedir!

Diye düşündü ve bu sevgilinin kim olduğunu öğrenmek merakı, bir an içinde damarlarına yayıldı. Evet, artık her şeyi öğrenmeli, bu işe bir nihayet vermeliydi. Kapıdan rüzgâr gibi içeriye daldı. Refia, şaşkın şaşkın ona bakarken Naci, bir hamlede tuvalet masasının üzerindeki mektubu kaptı ve okumaya başladı:

«Güzel kardeşim Naşide,

Bu sana on ikinci mektubum. Kocamın eline geçer diye senden cevap istemediğim için daima ben yazıyorum. Bu mektuplarım bilmezsin bana ne kadar zevk veriyor. Sana çok şeyimi minnettarım. Belki yakında saadetimi de sana borçlu olacağım! Çünkü, verdiğin dersler sayesinde kocamı tekrar kazanacağımı anlıyorum. Giyinmeme, süslenmeme dikkat ediyorum. Her gün sokağa çıkıyor, terziye sinemaya, şapkacıya gidiyor, akşamları da kabil olduğu kadar geç eve dönüyorum. Naciyi bir görsen: Nerede ise kıskançlığından deli olacak. Ben de hiç renk...»

Çalçene

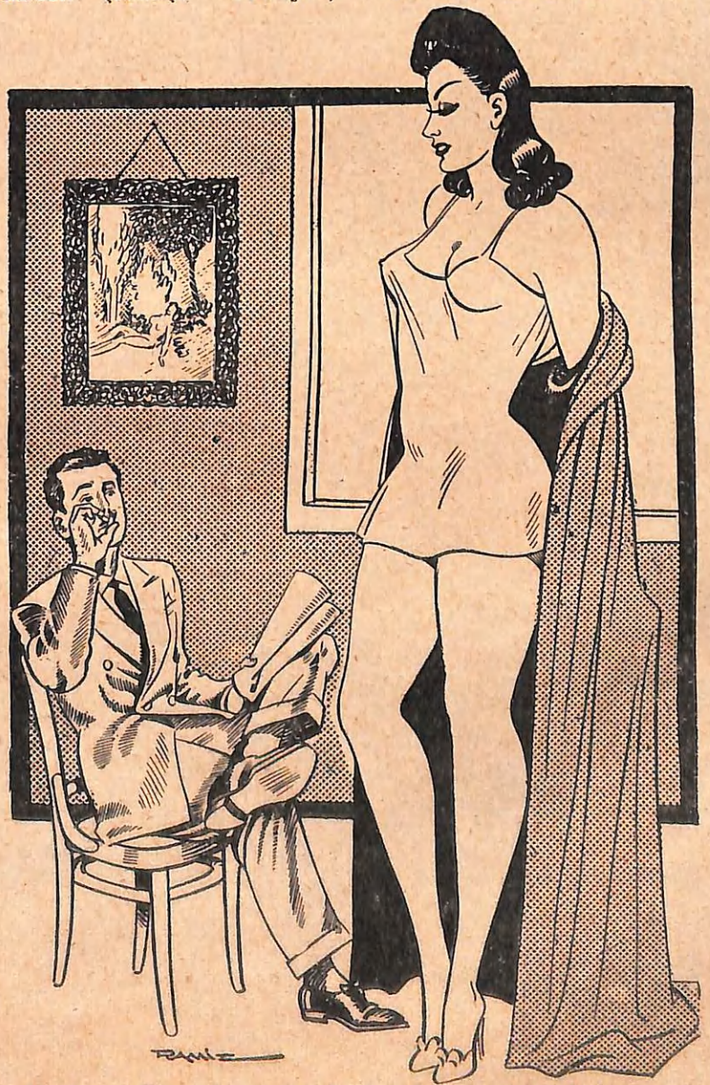

Kadın — Esmerler sarışınlardan daha vefakârdırlar..

Erkek — Zannetmem, sen ikisini de tecrübe ettin. Ahlâkında bir fark olmadı!

FIKRALAR

Fasıla

Doktora bir adam gelmiş, hiddetle söyleniyordu:

— Karımı iyi etmeyi üzerinize almıştınız. Halbuki, zavallı öldü... Sizi dava etsem yeridir...

Doktor, adamı yatıştırmaya çalışarak:

— Peki ama, dedi, hastanız benim dediklerimi harfiyen yaptı mı acaba?

— Yaptı, efendim, yaptı! Ne dedinizse yaptı. Meselâ verdiğiniz ilâcı, on gün müddetle, her sabah içmeye başlamıştı. Fakat beş gün sonra öldü....

Doktor acı acı gülümsedi:

— Gördünüz mü işte! Halbuki ben ona «Bu ilâca on gün fasılasız devam edilecek» demiştim.

Sadakat

Nizamettin Nazif, yolda yakından tanıdığı, karısının hafifmeşrep olduğu hakkında türlü türlü rivayetler edilen ve şimdi de İsviçrede bulunan bir ahbabına rastladı. Selâmlaştılar, el sıkıştılar, konuşa konuşa yürümeğe başladılar.

Nizamettin Nazif bir aralık hatırlamış gibi:

— Ne haber? dedi. Karın nasıl?

O, omuzlarını kaldırdı:

— Vallahi, dedi, üç aydır hiç bir haber yok. Halbuki giderken: «Kocacığım, demişti, sana her gün mektup yazacağım.

Nizamettin Nazif bozmadı:

— Ben senin karını çok iyi tanırım, dedi. Verdiği sözde mutlaka durur. Herhalde bir başkasına mektup yazıyordur!

Hesap vazifesi

Orta yaşlı bir adam mektebe geldi. Müdüre çıkıp dert yandı:

— Efendim, mahdum bendeniz hakkında zatıâlinize bir şikâyetim var.

Müdür sordu:

— Nedir efendim? buyurun.

Adam, ezildi, büzüldü, anlatmaya başladı:

— Hesap dersinde hocası: «Bir adam günde beş lira harcarsa yüz lirayı kaç günde sarf eder?» diye bir vazife vermiş. Bizim çocuk, bunu tecrübe etmek için benden yüz lira istiyor ve vermezsem sınıfta kalacağını söylüyor.

Baş belâsı

Karısı ile kır gezintisine çıkmıştı. Fakat kadın bu! Bir yerde durur mu! Manzara görmek sevdasiyle kocasını güneşin altında kilometrelerce yürüttü.

Adam nihayet kan ter içinde kalmış:

— Seninle gezmeğe çıktığıma pişman ettirdin beni! diye söyleniyordu. Başımın belâsısın! Ne yapsam, bilmem ki!

Bu sırada kadın:

— Bak şurada bir ağaç var! diye bağırdı.

Adam:

— Evet, dedi. Görüyorum ama ,yanımda ip yok ki!

Dil belâsı

Aktör Yaşar Nezihinin ahbaplarından altmışlık birisi evlenmişti. Bir gün, beş altı arkadaş otururlarken çıkageldi. İçlerinden biri:

— Yahu, dedi. Karın genç değil, güzel değil, üstelik zengin de değil. Allah aşkına söyle, neden evlendin?

Altmışlık zat:

— Vallahi, dedi. Evlenmeğe hiç niyetim yoktu ama, dilimin belâsı.

Suali soran hayretle yüzüne baktı:

— Dilinin belâsı mı?

Yaşar Nezihi söze karıştı:

— Doğru söylüyor, dedi. Dilinin belâsı. Çünkü son zamanlarda çenesi adam akıllı düşmüştü. Geceleri de konuşacak birini bulmak için evlenmiştir!.

Yakınlık

Cemalettin Saracoğlu, bütün tanıdıklarını, dostlarını arkadaşına tanıtırken:

— Yakın akrabamdan falanca veya filânca...

Diye takdim ediyordu.

Ulunay bir gün:

— Yahu? diye sordu. Senin akrabandan hepsi yakın mıdır? Hiç uzak akraban yok mudur?

Cemalettin Saracoğlu içini çekti:

— Maalesef, azizim. Hepsi bizim evde oturur.

Kaza

Milletvekillerimizden Cevat Dursunoğlu, Ankaradaki evinden çıkmış, Sıhhat Bakanlığına doğru yürüyordu. Yolda, bir otomobilin bir ağaca çarpmış olduğunu gördü. Şoför, pis pis düşünüyordu. Dayanamadı:

— Yahu! dedi. Kos kocaman ağacı nasıl görmedin de tosladın? Hayret doğrusu...

Halinden biraz çakır keyif olduğu anlaşılan şoför:

— Ne yapayım, bayım? dedi. Baktım üzerime doğru geliyor, ben de kendimi müdafaa için tosladım!

Sunturlusu

Asım Us, yolda arkadaşına rastladığı zaman heyecanla eline sarıldı:

— Nerelerdesin, yahu! Aylardanberi görüşemedik.

O cevap verdi:

— Ya, öyle oldu. Hastahanedeydim.

Asım Us:

— Yok canım? dedi. Geçmiş olsun. Ne oldu?

— Hiç. Karım beni bıraktı da...

Asım Us şaştı:

— Allah Allah! dedi. Üzüldüğün şeye bak! İnsan bu yüzden hastahaneye düşer mi?

O, gülümsedi:

— Evet ama, dedi. Karım beni pencereden dışarı bıraktı...

Hatâ

İki doktor konuşuyordu:

— Meslek hayatımda bir tek hata yapmışımdır ama, hâlâ yanarım.

Ötekisi sordu:

— Ya? Neydi o?

Doktor, esef ediyormuş gibi başını salladı ve cevap verdi:

— Bir hastaya mide iltihabı teşhisi koymuştum. Halbuki sonradan öğrendim: Adam, apandisit ameliyatına bile tahammül edecek derecede zenginmiş.

İmtihan

Kitapçı Arif Polat, kitap mütehassısı olduğu kadar insan sarrafı olduğunu da iddia ediyor ve:

— Ne okuduğunuzu söyleyin, sizin nasıl bir insan olduğunuzu derhal söylerim, diyordu.

Dinleyenlerden biri:

— Meselâ, dedi, bil bakalım, ben nasıl bir insanım.

— Neler okursun?

— Şekspir, Dante, Niçe, Lâmartin...

Arif Polat hemen cevap verdi:

— Bildim bildim, dedi. Sen yalancının birisin, azizim!

Sahibi ve yazı işlerini
fiilen idare eden :
RAMİZ GÖKÇE
Basıldığı yer :
Kenan Matbaası — İstanbul

TOMBUL TEYZE

Sıska dayı — Bizim rahmetli kaynananın resmi elime geçti. Acaba karıma hediye etsem, beni okşar mı dersiniz?

T.T POSTASI

Maçka: Bir ses (Telefonla)

S — Teyzeciğim, geçen akşam ğazinonun paviyonunda imişsiniz. Dansetmek için mi, yoksa numara olsun diye

C — Paviyonda — işittiğime göre — öyle numara yapanlar varmış ki solda sıfır kalırım diye oralara gitmiyorum. Yanlış işitmişsiniz yavrum!